



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stíbrala a soudců JUDr. Miroslava Stoklasy a Mgr. Soni Burešové ve věci

žalobkyně **Hlavního města Prahy**, IČO 00064581
sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1
zastoupeného JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem
se sídlem Na Příkopě 853/12, Praha 1

proti
žalované **M. V.**, narozené xxx
bytem xxx
zastoupené Mgr. Petrou Schinnenburgovou, advokátkou
se sídlem V Nových domcích 13, Praha 10

o zaplacení 850 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 8. března 2023,
č.j. 23 C 16/2020-190,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku II. **mění** tak, že výše nákladů činí 109 081,50 Kč, jinak **se** co do částky 745 400 Kč a ve zbytku výroku II. **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náklady odvolacího řízení 28 556 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám její právní zástupkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. F.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 850 000 Kč spolu s požadovaným příslušenstvím (výrok I.) a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované k rukám její zástupkyně na náhradu nákladů řízení 130 680 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Takto rozhodl o žalobě došlé soudu dne 10. 2. 2020, kterou se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení 850 000 Kč s příslušenstvím jakožto bezdůvodného obohacení vzniklého na straně žalované užíváním domnělých pozemků žalobkyně parc. č. xxx, jehož součástí je stavba č.p. xxx a parc. č. xxx, to vše v kat. území Xxx, obec Praha, bez právního důvodu, a to za období od 3. 2. 2017 do 2. 12. 2019.
2. Žaloba byla zamítnuta pro nedostatek věcné aktivní legitimace žalobkyně. V odůvodnění svého rozhodnutí soud I. stupně mimo jiné uvedl, že předně bylo třeba jako předběžnou otázku vyřešit, zda žalobkyni k předmětným pozemkům v době, za kterou po žalované žádá vydání bezdůvodného obohacení, svědčilo vlastnické právo. V této souvislosti se zabýval otázkou přechodu vlastnického práva k pozemkům na žalobkyni na základě zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí (dále jen „zákona č. 172/1991 Sb.“) a dospěl k závěru, že pro přechod pozemku do vlastnictví žalobkyně musely být splněny kumulativně všechny tři podmínky uvedené v § 1 odst. 1 zák. č. 172/1991 Sb. (viz náleznost Ústavního soudu ze dne 29. 11. 1996 ve věci sp. zn. IV. 185/96), konkrétně: 1. muselo jít o majetek, který ve stanovené době náležel České republice, 2. ke dni 23. 11. 1990 měl k tomuto majetku právo hospodaření právní předchůdce obce – národní výbor a za 3. s tímto majetkem obce ke dni 24. 5. 1991 hospodařily. Z těchto podmínek pak v daném případě shledal za splněné pouze první dvě. Co se týče třetí podmínky, zabýval se soud I. stupně výkladem pojmu hospodaření, přičemž dospěl k závěru, že tento je třeba chápat tak, že: *„obec realizuje práva a povinnosti, které na ni přeshly z národního výboru, tedy nakládá s věcmi, k nimž dříve náleželo právo hospodaření národnímu výboru, způsobem naplňujícím toto právo hospodaření. Jistě přitom nemusí jít vždy jen o hospodaření ve smyslu užívání věci, tj. např. výkon zemědělské činnosti, ale i v ostatním právním smyslu, zahrnujícím držbu věci a nakládání s věcí v souladu s právními předpisy upravujícími právo hospodaření, či možnost uvedené věci pronajmout. V této souvislosti soud I. stupně zjistil, že předmětné pozemky byly v rozhodné době fakticky užívány žalovanou a jejími právními předchůdci v rámci práva stavby, a to nejpozději od 13. 12. 1938 do současnosti. Je tedy zřejmé, že hospodaření ve smyslu užívání věci žalobkyně vykonávat nemohla. Hospodaření v právním smyslu však vyloučeno nebylo a bylo spjato s péčí řádného hospodáře. Pod tento pojem spadalo vybírání pachtovného dle smlouvy o stavebním právu, k čemuž však v daném případě nedošlo. V řízení tak podle soudu I. stupně nebylo prokázáno, že by žalobkyně hospodařila s nemovitostmi, které užívala žalovaná (její právní předchůdci).“* Dodal také, že knihovní držba neznamená faktické hospodaření s nemovitostí a stejně tak jej neprokazuje ani výkon veřejné správy v podobě vyjádření ke stavebním úpravám. Naopak dospěl k závěru, že žalobkyně s pozemky skutečně nehospodařila a byla pasivní, přičemž ohlásila přechod vlastnictví k nemovitostem až 10. 1. 2002 (dopisem ze dne 7. 11. 2001). Pokud šlo o argumentaci žalobkyně týkající se rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2021, č. j. 36 Co 249/2021-238, soud I. stupně uvedl, že *„se jedná o ojedinělý názor odvolacího soudu, neboť ve vztahu k žalobkyni bylo v mnoha dalších řízeních vedených u Obvodního soudu pro Prahu 10 (např. sp. zn. 18 C 49/2020, 35 C 41/2020, 23 C 50/2020, 46 C 156/2020) shledáno, že s pozemky jednoznačně fakticky nehospodařila, což bylo potvrzeno i odvolacím soudem v daných řízeních. To se týká i konstantní rozhodovací praxe dovolacího soudu, která následně obstála i v rovině ústavněprávního přezkumu (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2022, č.j. 22 Cdo 1377/2022-268 a rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2022, sp. zn. I. ÚS 2762/22).“*
3. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, ve kterém uvedla, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav, neboť neprovedl navržené důkazy, dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a věc také nesprávně právně posoudil. Žalobkyně se domnívá, že ve věci je aktivně právně legitimována, a to v souladu se závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2021, č. j. 36 Co 249/2021-238, týkajícího se týchž účastníků a pozemků. Od závěrů tohoto rozhodnutí

se soud I. stupně odchýlil, přičemž s tímto žalobkyně nesouhlasí. Žalobkyně má za to, že byly splněny všechny tři kumulativní podmínky přechodu vlastnického práva na její osobu s tím, že vybírat pachtovné sice mohla, avšak s ohledem na povinnost postupovat s péčí řádného hospodáře vybírat pachtovné naopak neměla, neboť náklady na výběr pachtovného by přesahovaly vybranou částku, a to i v případě jeho navyšování dle smlouvy o stavebním právu ze dne 26. 5. 1922. Celé posouzení této problematiky žalobkyně považuje za otázku právní a nikoliv skutkovou, nicméně pokud se jedná o skutkové závěry, měl by se soud vypořádat s jejich dřívějším odlišným posouzením. Podotkla, že soud I. stupně pochybil, jestliže se dostatečně nevypořádal s argumentací žalobkyně týkající se rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2021, č. j. 36 Co 249/2021-238, dále ze dne 25. 11. 2021, č. j. 36 Co 241/2021-188, a ze dne 25. 3. 2022, č. j. 70 Co 55/2022-316, ve kterých bylo za shodného či obdobného skutkového stavu vysloveno, že podmínky přechodu vlastnického práva na žalobkyni byly splněny. Na odůvodnění uvedených rozhodnutí pak žalobkyně opakovaně odkázala stejně tak jako na odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2022, sp. zn. I. ÚS 2762/22 týkajícího se předmětných pozemků. Navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že žalobě bude vyhověno, eventuálně aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen soudu I. stupně k dalšímu řízení. Současně navrhuje, aby odvolací soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

4. Žalovaná navrhla, aby byl napadený rozsudek odvolacím soudem potvrzen a aby byla žalobkyni uložena povinnost nahradit jí náklady odvolacího řízení. Má za to, že žalobkyně není aktivně legitimována k podání žaloby, neboť vlastníkem předmětných pozemků se stala ona na základě mimořádného vydržení, případně se jedná o vlastnictví České republiky. Ve svém podání žalovaná odkázala na odlišné rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021, sp. zn. 18 Co 279/2021, ve kterém za obdobných okolností nebylo shledáno, že došlo k přechodu vlastnického práva na žalobkyni. Žalovaná se domnívá, že nebyla splněna ani jedna ze tří podmínek přechodu vlastnického práva na žalobkyni, k čemuž svou argumentaci bohatě rozvedla. Stejně tak uvedla, že v případě žalobkyně nedošlo ani k vydržení vlastnického práva.
5. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2023, č. j. 55 Co 174/2023-233, byl rozsudek soudu I. stupně co do částky 104 600 Kč s příslušenstvím zrušen a v tomto rozsahu bylo řízení zastaveno, neboť žalobkyně podáním ze dne 6. 6. 2023 vzala žalobu v tomto rozsahu zpět z důvodu úpravy požadované výše bezdůvodného obohacení.
6. Odvolací soud přezkoumal rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, dle §§ 212, 212a odst. 1, 5 o. s. ř. a neshledal odvolání důvodným.
7. Odvolací soud neshledal [§ 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř.], že by řízení bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 205 odst. 2 písm. c) o.s.ř.], jak žalobkyně v odvolání namítala.
8. Soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu a dospěl ke správným skutkovým zjištěním, z nichž odvolací soud vychází a v podrobnostech na tyto odkazuje. Věc posoudil správně i po právní stránce.
9. Odvolací soud přdestírá předně tato skutková zjištění soudu I. stupně, a to že mezi Zemským správním výborem v Čechách, jménem fondu českých zemských statků, a družstvem byla k předmětným pozemkům ve dnech 26. a 27. 5. 1922 uzavřena smlouva o stavebním právu na dobu 80 let, konkrétně do 15. 6. 2002. Za to bylo sjednáno roční pachtovné ve výši 1 200 Kč s možností zvýšení každých 10 let o 10 %. Tato povinnost byla sjednána jako věčné břemeno. Stavební právo zároveň mohlo zaniknout v případě, že právní předchůdce žalované nejméně po dva po sobě jdoucí roky pachtovné nezaplatí a pokud prohlásí právní předchůdce žalobkyně, že

tohoto práva použije. Následně dne 9. 12. 1938 byla mezi družstvem a právními předchůdci žalované uzavřena postupní smlouva, na jejímž základě bylo shora zmíněné stavební právo převedeno na právní předchůdce žalované. Ti se namísto družstva zavázali mj. k tomu, že budou po zbývající dobu trvání stavebního práva platit pachtovní činži 1 200 Kč ročně. Dne 10. 1. 2002 žalobkyně katastrálnímu úřadu ohlásila přechod vlastnického práva mj. i k předmětnému pozemku. Na základě této žádosti je v katastru nemovitostí jako vlastník předmětného pozemku vedena žalobkyně s tím, že pozemek je zatížen právem stavby a předkupním právem. Žalovaná je aktuálně v katastru nemovitostí zapsána jako vlastník domu č. p. xxx na pozemku par. č. xxx v k. ú. Xxx, tedy na jednom z předmětných pozemků.

10. V dané věci bylo předně třeba vyřešit mezi stranami spornou otázku, zda byla žalobkyně v rozhodném období vlastníkem předmětných pozemků a zda jí tedy svědčí aktivní věcná legitimace k podání žaloby. V tomto ohledu se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu I. stupně, který konstatoval, že u žalobkyně nedošlo ke splnění všech tří kumulativních podmínek stanovených § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb., a to konkrétně podmínky třetí, tj. faktického hospodaření s pozemky v době účinnosti citovaného zákona. Pojem „hospodaření“ pak soud I. stupně správně definoval a zohlednil i ustálenou soudní praxi týkající se tohoto výkladu.
11. S tímto závěrem soudu I. stupně lze plně souhlasit, když ze strany žalobkyně nebylo činěno ničeho, co by mohlo být považováno za skutečné hospodaření s předmětnými pozemky. Žalobkyně, resp. její právní předchůdce, žádným způsobem neprojevovala zájem s nemovitostmi hospodařit a chovat se tak jako jejich vlastník. Kromě uváděného pachtovního práva žalobkyně neuvedla nic, co by její hospodaření, ať už fakticky či, jak uvedl soud I. stupně, v právním smyslu, prokazovalo. Byť má tedy odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně za to, že došlo ke splnění prvních dvou podmínek citovaného zákona, třetí podmínka splněna nebyla a vlastnické právo na žalobkyni nemohlo přejít.
12. Pokud jde o žalobkyní opakovaně uváděnou judikaturu Nejvyššího soudu o tom, že přenechání věci do dočasného užívání, resp. do nájmu, jiné osobě, lze také podřadit obsahu pod obsah pojmu „hospodaření“, a takové nakládání s věcí je tedy třeba považovat za naplnění třetí kumulativní podmínky pro přechod vlastnického práva k této věci na obec (např. 28 Cdo 1922/2008), dané rozhodnutí není v předmětném sporu zcela přiléhavé, resp. jeho výklad je třeba vnímat v širších okolnostech případu a nelze jej na danou věc aplikovat hned ze dvou důvodů.
13. Prvním z těchto důvodů je odvolacím soudem již opakovaně prezentovaná skutečnost, že předmětné pozemky jak k 23. 11. 1990, tak i k 24. 5. 1991, kdy nabyl účinnosti zákon č. 172/1991 Sb., reálně užívali právní předchůdci žalované nikoliv na základě svěřeni pozemků do dočasného užívání ze strany národního výboru vykonávajícího právo hospodaření (založené na uplatnění principu tzv. věcné příslušnosti ke správě), nýbrž na základě vlastního užívacího práva (práva stavby, vzniklého podle zákona č. 86/1912 ř. z.), které jak ke dni 23. 11. 1990, tak i k 24. 5. 1991, trvalo, přičemž takové právo stavby, zřízené v daném případě jako právo věcné, nebylo závislé na vůli či jakémkoliv jednání žalobkyně a nepředstavuje užívací titul, který má na mysli citovaná judikatura.
14. Druhým důvodem je pak skutečnost, že v případě žalobkyně žádné takové právo nebylo ani řádně vykonáváno, když žalobkyně neprojevovala zájem na dodržování podmínek smlouvy o stavebním právu, jejíž součástí bylo též ujednání o vybírání ročního pachtovní činže, resp. z její strany nebyla v této souvislosti, jak sama ve svém podání uvádí, vyvíjena žádná činnost. Bylo čistě rozhodnutím žalobkyně, resp. jejího právního předchůdce, zda bude v rozhodném období pachtovné vybírat či nikoliv, a zda bude podle původní smlouvy zvyšovat výši pachtovného. Soud si je vědom skutečnosti, že pachtovné by bylo v daném případě poměrně nízké, nicméně vzhledem ke zjištění,

že právní předchůdci žalované se v postupní smlouvě zavázali po zbývajících dobu trvání stavebního práva platit pachtovní činži per 1 200 Kč, neztotožnil se soud s námitkou žalobkyně, že by bylo neehospodárné pachtovné vybírat či vymáhat, a to i s ohledem na možnost jeho zvyšování o 10 % každých 10 let. K této námitce odvolatelky soud připomíná také znění původní smlouvy o stavebním právu, podle které mohlo stavební právo zaniknout v případě, že právní předchůdce žalované nejméně po dva po sobě jdoucí roky pachtovné nezaplatí a pokud prohlásí právní předchůdce žalobkyně, že tohoto práva použije. Této možnosti však žalobkyně nijak nevyužila. Argument žalobkyně, že vyčkávala až na dobu, kdy zanikne právo stavby a bude tak moci s pozemkem hospodařit, je tak zcela lichý, neboť pokud by se o dané pozemky zajímala a řádně by s nimi hospodařila, na zánik práva stavby by vzhledem k neplacení pachtovného nemusela nikterak vyčkávat. V důsledku neplacení pachtovného mohlo totiž celé stavební právo zaniknout a tímto mohla žalobkyni odpadnout ona překážka ve faktickém hospodaření s pozemky. Oba žalobkyni uváděné důvody, pro které podle ní nemohla s věcí v rozhodném období hospodařit, ať už ve smyslu faktickém či právním, byly tedy zjištěními soudu I. stupně vyvráceny. Žalobkyně naopak měla možnost s pozemky nakládat jak fakticky, neboť jestliže by se pečlivě zajímala o podmínky smlouvy o stavebním právu a podnikla by potřebné nikterak náročné kroky, mohlo stavební právo předčasně zaniknout, tak i v právním smyslu, a to tím, že by se chovala jako vlastník nemovitostí a projevila by zájem na výběru pachtovného, přičemž jeho výše by při aktivním přístupu žalobkyně nemusela dosahovat zanedbatelné částky a mohla být se ziskem vybírána, a to včetně případného úroku z prodlení. Nelze tedy shrnout, že svou nečinností žalobkyně postupovala jako řádný hospodář, jak v rámci tohoto řízení namítala.

15. Dále je třeba podotknout, že žalobkyně neprojevila o předmětné pozemky zájem ani v době, kdy mělo, podle jejího tvrzení, dojít k přechodu vlastnického práva k nim na její osobu. Místo toho nemovitosti bez dalšího po dobu necelých 10 let nikterak neobhospodařovala, nepečovala o ně a ani jiným způsobem s nimi neobhospodařila, přičemž celou věc začala řešit až v roce 2002 (resp. 2001), a to spíše v souvislosti s koncem původně zřízeného práva stavby než s tvrzeným přechodem vlastnického práva.
16. Ze všech těchto důvodů považuje odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně po právní i skutkové stránce za správné. K jednotlivým odvolacím námitkám žalobkyně je pak třeba uvést, že tyto na správnosti napadeného rozhodnutí nic nemění.
17. Předně je třeba upozornit na skutečnost, že zjištění soudu I. stupně ohledně skutečného hospodaření žalobkyně s předmětnými pozemky je, dle již několika rozhodnutí dovolacího soudu v obdobných věcech, otázkou skutkovou a nikoliv právní, jak tvrdí žalobkyně (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2023 sp. zn. 28 Cdo 3843/2022; ze dne 24. 5. 2022 sp. zn. 28 Cdo 889/2022; ze dne 21. 9. 2022 sp. zn. 28 Cdo 2599/2022; ze dne 29. 6. 2022 sp. zn. 22 Cdo 1377/2022 nebo ze dne 26. 10. 2022 sp. zn. 22 Cdo 1061/2022).
18. Jestliže žalobkyně tvrdí, že soud I. stupně neprovedl navržené důkazy a tím neúplně zjistil skutkový stav, pak tyto důkazy ve svém odvolání nikterak nespecifikuje a z protokolu o jednání před soudem I. stupně ze dne 8. 3. 2023 nevyplývá, že by po dotazu soudu na návrhy stran na doplnění dokazování žalobkyně požadovala provedení dalších důkazů (uvádí pouze, že nemá protokol z minulého jednání a dotazuje se na důkazy, které provedeny byly). Proto nemůže být tato námitka žalobkyně považována za důvodnou. Soud I. stupně provedl ve věci rozsáhlé dokazování a odvolací soud nespatřuje, že by byl skutkový stav zjištěn nesprávně či nedostatečně.
19. Odvolací soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobkyně, že se soud I. stupně nevypořádal s její argumentací týkající se jí citovaných rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2021, č. j. 36 Co 249/2021-238, dále ze dne 25. 11. 2021, č. j. 36 Co 241/2021-188, a ze dne 25. 3. 2022,

č. j. 70 Co 55/2022-316. S těmito se naopak soud I. stupně vypořádal v bodě 21. odůvodnění napadeného rozsudku, potažmo v celém jeho odůvodnění, kdy podrobně rozvedl, z jakých důvodů má za to, že ke skutečnému hospodaření s předmětnými pozemky ze strany žalobkyně nedocházelo. K tomuto odvolací soud jen doplňuje, že ačkoliv již byla stejná otázka vlastnického práva k předmětným nemovitostem u zdejšího odvolacího soudu řešena ve věci vedené pod sp. zn. 36 Co 249/2021 (u Obvodního osudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 35 C 41/2020) v tomto ohledu zde byla projednána pouze jako předběžná otázka, a nebylo o ní tedy rozhodnuto ve výroku žádného rozhodnutí soudu. Řešením předběžné otázky pak soud není při svém rozhodování vázán (srov. rozhodnutí NS sp. zn. 32 Cdo 4004/2011, dle kterého: „Řešení otázky, která nebyla přímo předmětem sporu v jiném řízení, a o níž proto soud nerozhodoval ve výroku, nýbrž se s ní /jako s otázkou předběžnou/ pro účely svého rozhodnutí vypořádal toliko v odůvodnění rozhodnutí, pro soud v jiném řízení závazné není“). Ze strany soudu I. stupně tak i vzhledem k podrobnému odůvodnění nemohlo dojít k porušení ustanovení § 159 odst. 1, 3 o. s. ř. ani § 135 odst. 2 věta druhá o. s. ř., jak odvolatelka namítala. Žalobkyně uváděný § 159a odst. 1, 3 o. s. ř. totiž míří pouze na výrok pravomocného rozsudku, a nikoliv na jeho odůvodnění, tedy na předmětnou věc nedopadá. Stejně tak § 135 odst. 2 věta druhá o. s. ř. nelze v daném případě použít, když hovoří o rozhodnutí jiného orgánu.

20. Co se týče namítané ochrany právní jistoty žalobkyně, v této souvislosti nutno uvést, že žalobkyně vede obdobné právní spory ohledně sousedních pozemků již dlouhodobě, přičemž si je dobře vědoma jednotlivých rozhodnutí soudu prvního stupně a též soudu odvolacího. Pro úplnost odvolací soud příkladmo uvádí některá svá rozhodnutí v obdobných případech, ve kterých bylo Hlavní město Praha také žalobkyní, a ve kterých odvolací soud vždy dospěl k závěru, že vlastnické právo k pozemkům na žalobkyni nepřešlo. Jedná se o rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021 sp. zn. 18 Co 279/2021, ze dne 18. 5. 2022 sp. zn. 13 Co 87/2022, ze dne 2. 8. 2022 sp. zn. 54 Co 194/2022, ze dne 7. 9. 2022, sp. zn. 11 Co 167/2022 nebo ze dne 11. 1. 2023 sp. zn. 13 Co 320/2022. Žalobkyni tak musí být známo, že jí uváděné názory odvolacího soudu jsou spíše menšinové, a i s tímto rizikem případné další žaloby podává. Rozhodnutí soudu I. stupně pak zůstávají převážně jednotná, přičemž obvykle vyhodnotí, že vlastnické právo k daným pozemkům na žalobkyni nepřešlo, neboť třetí zákonná podmínka přechodu pozemků na žalobkyni splněna nebyla, tak jak to učinil soud I. stupně i v tomto řízení. Stejně tak odvolací soud znovu zdůrazňuje, že v žalobkyni citovaných rozhodnutích, stejně tak jako v rozhodnutích uvedených shora, byla řešena otázka vlastnického práva k nemovitostem pouze jako předběžná, a tedy není pro další rozhodnutí soudů závazná, čehož si žalobkyně také musel být vědoma. K tomuto pak odvolací soud též konstatuje, že zájem na sjednocení rozhodovací praxe odvolacího soudu v tomto případě převažuje nad zájmem žalobkyně na ochraně její právní jistoty, a to i s ohledem na výše uvedené, kdy žalobkyně musela vědět o určité rozdílnosti rozhodovací praxe odvolacího soudu i o jeho převažujících závěrech.
21. K námitce, že se na věc vztahuje § 2 odst. 1 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/1991 Sb., odvolací soud uvádí, že soud I. stupně použil správnou právní úpravu a odkazuje např. na rozhodnutí ve věci Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2022, sp. zn. I. ÚS 2049/22, ve kterém Ústavní soud sice odmítl ústavní stížnost týkající se věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 23 C 50/2020, a u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 18 Co 279/2021, nicméně vyjádřil se zde k aplikaci § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb., kdy uvedl, že obecné soudy aplikovaly relevantní právní úpravu.
22. Ze shora uvedených důvodů byl proto výrok I. rozsudku soudu I. stupně jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrzen.
23. Výrok II. napadeného rozsudku o náhradě nákladů řízení byl pak odvolacím soudem ve smyslu § 221a o. s. ř. změněn. Soud I. stupně správně rozhodl o aplikaci § 142 odst. 1 o. s. ř. a o přiznání

náhrady nákladů řízení procesně zcela úspěšné žalované. Stejně tak soud I. stupně správně určil výši náhrady za úkon právní služby podle tarifní hodnoty 850 000 Kč, a to částkou 11 700 Kč podle § 6 odst. 1, § 7 bodu 6., § 8 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen „vyhlášky“). Odvolací soud však dospěl k závěru, že bylo na místě žalované přiznat náhradu pouze za 7,5 účelně vynaložených úkonů právní služby spočívajících v převzetí a přípravě právního zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky, vyjádření k žalobě ze dne 21. 3. 2020, podání ze dne 5. 7. 2020, podání ze dne 17. 10. 2020, účasti na ústním jednání před soudem I. stupně ve dnech 1. 2. 2023 a 8. 3. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky, závěrečném návrhu ze dne 30. 1. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky, a ve vyjádření k odvolání podanému proti rozhodnutí soudu I. stupně o přerušení řízení ze dne 20. 1. 2021 podle § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky. Součástí náhrady nákladů řízení je pak 8 paušálních náhrad po 300 Kč (podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky) a 21% náhrada za daň z přidané hodnoty v částce 18 931,50 Kč, tj. celkem 109 081,50 Kč ($7,5 * 11\,700\text{ Kč} + 8 * 300\text{ Kč} + 21\% = 87\,750\text{ Kč} + 2\,400\text{ Kč} + 18\,931,50\text{ Kč}$).

24. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a žalované, která měla plný úspěch i v této fázi řízení, byla přiznána náhrada nákladů sestávající z odměny advokáta určené podle § 6 odst. 1, § 7 bodu 6., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g), k) vyhlášky, kdy se jedná o jeden úkon právní služby (písemné vyjádření k odvolání) ve výši 11 700 Kč a jeden úkon právní služby (účast při odvolacím jednání) ve výši 11 300 Kč, přičemž ke snížení výše odměny za úkon právní služby došlo z důvodu částečného zastavení řízení, dále o dvě paušální náhrady po 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky) a 21% náhradu za daň z přidané hodnoty v částce 4 956 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.), tj. celkem 28 556 Kč ($11\,700\text{ Kč} + 11\,300\text{ Kč} + 2 * 300 + 21\% = 23\,000 + 600\text{ Kč} + 4\,956\text{ Kč}$).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 19. července 2023

JUDr. Zdeněk Stíbrál v. r.
předseda senátu